

НЕЗАГУБЛЕНА ЩЕДРІСТЬ ДУШІ

Вона була єдиною дитиною в сім'ї. Здавалося б, трохи незвично як для сільської родини тих часів. Хоча... Кінець моторошних тридцятих перейшов у жахливі сорокові – війна жорстоко увірвалася в мільйони життів, змінивши плани, зруйнувавши мрії. І коли окупант забрів у їхню хату, крихітна Галинка причаїлась у куточку на печі й не сміла плакати.

Валентина Храбуст

Із мамою, з найближчою ріднею вона таки вижила, навіки залишившись дитиною війни. Зараз, після багатьох років великого, гідного, чесного і дуже непростого життя, Галина Андріївна Нестеренко, як і багато інших її однолітків, має офіційну посвідку про той свій статус. Але ніякий папірець чи навіть пільга, яку він гарантує, ще нікому й ніколи не замінили пам'яті.

...Я, приміром, завжди пам'ятаю її як безмежно добру, лагідну й привітну «тьотю Галю», мою хрещену. Яке то було свято, коли вони з дядьком Васею навідувалися до батьків у гості! Дід Андрій припинав свою смирну конячину на розкішних травах хурторця і аж світився від задоволення. А бабуся Фаня ставила і ставила на стіл страву за страву. Поки дорослі весело і дружно гомоніли, я не могла натішитися новим подарунком. Ніколи-ніколи хрещена про нього не забувала. І як їй вдавалося не поміятися з розміром сукні, досі загадка. Пам'ятаю дві, шовкові: блакитну з мереживом і пучечками квітів сакури

по всьому полю та кремону, в лапатах рожевих піонах!

А щоб зрозуміти, яким гостинним завжди був дід, де господинею – моя хрещена, варто хоч раз там побувати. Знову пригадується якийсь Новий рік. Святкували в Нестеренків. Тепло, щедро, просто, щиро й так привітно, як більше не доводилось ніде. Ця хата на Заріччі – неначе прихисток для всіх, кому потрібна допомога, ніжне слово чи порада. У тьоті Галі доброта – як друге ім'я. Поділитися усім, чим може, віддати останнє тому, кому важче, – це все про неї.

Невеличка зростом, вродлива, жартівлива, вона ще й працювала завжди так, що не кожен зрівняється. Не тому, що прагнула бути першою, просто інакше не вміла. Ще як жили на селі, на 17-му році тяжкої та тоді шанованої роботи дояркою в колгоспі імені Тельмана, що на Богуславщині, Галина була удостоєна високої державної нагороди. Указом Президії Верховної Ради СРСР в 1971 році її нагороджено орденом «Трудового Червоного Прапора». За високі надії, відмінну роботу, невтомні руки, небайдужу вдачу. Переїхавши до Білої Церкви, Галина

Галина Нестеренко - член клубу «Любисток», куратор якого Сергій Муковоз час від часу зазирає на теплу розмову з особливою зарічанкою

Андріївна понад 20 років сумлінно й чесно пропрацювала на своїй «макаронці» – в одному з цехів колись потужного виробництва, місцевого пиво-безалкогольного заводу. Звідси пішла й на заслужений відпочинок. Але спокою душевного, погідного їй не судилося пізнати.

...Часом доля посилає жінці непосильно тяжкі випробування. Й одному Господу відомо, чого варте її мужнє намагання жити після страшних, нестерпних втрат. Можливо, знає це Він і про тьотю Галю, єдиний син якої трагічно загинув у 23-річному віці.

Коли обступають хвороби і добрі друзі (а їх у Галини Андріївни та Василя Петровича сила-силенна) за-

питують: «Як почуваетесь?», незмінно чують: «Добре!» Отому «добре» не раз дивувалися і кардіологи, і невропатологи, і всякі інші знавці людського тіла. Та де їм зрозуміти, що промовляє тьотя Галя слово це заради тих, хто усім серцем за неї хвилюється, – не хоче додавати клопотів, не хоче турбувати.

Нехай же безтравожними, і лагідними, й теплими сходять за вашими вікнами дні, рідні, близькі наші люди! Світить нам сонечком, тьотю Галю. І благодать Божа обов'язково знайде Вас – красиву, добру, працелюбну й милосердну. За все, що прожить і пережить, за незагублену щедрість душі на жорстоких перехрестях долі.

«ДІАМАНТОВЕ» ВЕСІЛЛЯ МАРІЇ І ВОЛОДИМИРА

27 січня представник Благодійного фонду, директор БЗШ №17 Борис Володимирович Грушник завітав на гостину до зарічанської родини Володимира та Мар'яни Ковбас, які саме цього дня разом із дітьми, онуками, правнуками відзначали 60-річчя спільного сімейного життя.

Тетяна Однорог

- Аж не віриться, сьогодні прийдуть наші діти, онуки, привезуть правнучат, скутила я вже за ними, - щиро зізнається діамантова наречена, дбайливо ставлячи тарілки з улюбленими стравами дітей на стіл. І хоч не слухаються як слід руки, не відступають хвороби, проте радість від кожного прожитого дня бентежно зігріває жінці душу. А вже ж, 90-річний ювілей на носі!

- Тоді також ішов сніг і гарував мороз на вулиці... Справді, Мар'яно, наче й не було цих 60 років, - ніби не чуючи, про що клопоче дружина біля столу, говорить сивий дідусь, якого вже спозаранку називають по телефону нареченим. Дивлячись у вікно на витівки морозного ранку, він подумки пригадує собі той 1954 рік, коли народилася їхня на той час радянська сім'я: голі, босі, але головне - без війни, без похоронок, а на заводі щодня чекає мирна робота. Хлопцям – особливі привілеї, мало ж бо їх залишилося після війни: дівчат – вибирай – не вибереш, одна одної краща! Але карі очі цієї чорнявої тендітної красуні так глибоко запали в серце, що забути її з кожним днем було все важче. Проте навіщо ж забувати:

як Мар'янка заспіває – серце крається, а коли стане працювати – робота в руках горить, яка ж вона завзята, вправна, і душа до неї озивається якоюсь божественною музикою... Мабуть, то і є любов – та, що про неї в книжках читав,

Діамантові ювіляри Мар'яна Свирідівна і Володимир Григорович приймають вітання і подарунки від Бориса Грушника

ще коли на фронті служив радистом. Так і побралися. Потім працювали, хату будували, дітей на ноги ставили, одним словом, жили як усі люди: сумували й раділи, тривожилися і вірили, любили й сподівалися...

- Ти чого це, Володю, не допомагаєш, дивишся на нього, став і думу гадає? – перервав глибокі думки голос удавано розгніваної, але такої рідної і дорогої дружини. Що-що, а керувати вона любить. - Неси наливку нашу ягідну, соку домашнього, його так онуки смакують... - А поки гримала на чоловіка, сама задивилася у вікно і мимоволі зга-

дала рідне село Клочки, ті післявоєнні злидні й поневіряння; зі щемом у серці пригадалася, як стрибала двічі з потяга, який мав вивезти на примусові роботи до Німеччини, потім переїзд до Білої Церкви разом із родиною старшого брата, тяжка робота дояркою в УЧГОСПі... І ось доля подарувала зустріч із хлопцем, щоправда він дещо хвалькуватий, але ж який гарний, працюючий, а дивиться так – аж спопеліє поглядом! Весілля гучного не було – злидні, що й казати. А далі життя котилося, як великий клунок із високого пагорба: щодня тяжка робота, клопоти по господарству, одна радість – діти. Ось і їх на свій хліб повідпускали, тоді вже внуки-соколята радість у дім несли. А сьогодні – залишається молитися за всіх них, щоб були здорові, щоб доля їм посміхалася.

Роздуми жінки перервав дзвінок у двері – прийшли довгождані гості...

Справді, позаду лишилося смарагдове, золоте, сапфірове й рубінове весілля, ось дожили й до діамантового, майже ціла життєва епоха відійшла в історію. Уже їхні діти радіють онукам і гордо вказують на той слід, який проклало подружжя Ковбас, йдучи довгим шляхом життя, а він не завжди був прямим і гладеньким: доводилося і гулі набивати, і негаряди долати, і з втратами миритися... Нині Мар'яна Свирідівна – учасник війни, ветеран праці, а Володимир Григорович – учасник бойових дій, інвалід війни, разом виховали 3 дітей, 5 онуків, діждали 2 правнуків. Є на що озирнутися, є ким і чим пишатися шанованим білоцерківцям поважного віку.